

«Νυάμα! νυάμα; και από τί;»

«Νυάμα από τὸ δάσος.»

«Ἀπὸ τὸ δάσος! Τί πράγμα εἶνε αὐτὸ τὸ νυάμα ἀπὸ τὸ δάσος;»

«Ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς τούτου», εἶπε δεικνύον Μαθρούκην τὸν ὄπλοφόρον μου, ὅστις ἔχει ἀνάστημα 4' 10". «Περιπατεῖ ὡς ἄνθρωπος και περιφέρεται κρατῶν ῥάβδον δι' ἧς κτυπᾷ τὰ δένδρα τῶν δασῶν, παράγει δὲ και φρικώδη θόρυβον. Ὁ νυάμας τρώγει τὰς βανάννας μας, ἡμεῖς δὲ διώκομεν αὐτόν, φρονεῦομεν και πρόωγομεν.»

«Εἶνε καλοὶ εἰς τὴν γεῦσιν;» ἠρώτησα ἐγώ. Οὗτος ἐγέλασε και ἀπήντησεν ὅτι ἦσαν ἐξαιρετικοί.

«Ἐὰν εἴχετε ἓνα θὰ τὸν ἐτρώγατε;»

«Χωρὶς ἄλλο. Ἀποφεύγει ὁ ἄνθρωπος τὸ κρέας;»

«Καλὰ, ἰδοῦ. Σοὶ δίδω ἑκατὸν καυρὶς. Συνάξατε τοὺς ἀνθρώπους σας, συλλάβετε ἓνα και φέρετέ τον ἐδῶ ζῶντα ἢ νεκρόν. Χρειάζομαι μόνον τὸ δέρμα του και τὴν κεφαλὴν του. Τὸ κρέας θὰ τὸ δώσω εἰς σάς.»

Πρὶν ἢ ἐκκινήσῃ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Καμπουντζῦ μετὰ τῶν ἀνδρῶν του, μοὶ ἔφερε τεμάχιον ἐκ τοῦ δέρματος ἐνὸς νυάμα, ὅπερ πιθανῶς ἀνῆκεν εἰς τὰ νῦτα. Εἶχε δὲ τὸ δέρμα χροῖα τεφρομέλαν, αἱ τρίχες εἶχον μῆκος δακτύλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολήγουσαι εἰς λευκὸν ἄκρον· γραμμὴ δὲ μελανωτέρων τριχῶν ὑπεδείκνυε τὸ μέρος τῆς ἀκάνθης τῶν νώτων. Τὸ δέρμα τοῦτο μὲ ἐβεβαίω ὅτι ἀνῆκεν εἰς Σόκον. Μοὶ ἐπέδειξε δὲ και καλύπτραν τῆς κεφαλῆς ἐκ τοῦ δέρματος τοῦτου κατασκευασθεῖσαν, ἣν και ἠγόρασα.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπανῆλθεν ὁ ἀρχηγὸς οὗτος ἀπὸ τῆς θήρας ἀνευ ἀποτελέσματος. Μᾶς προσεκάλεσε νὰ μείνωμεν δύο ἕως τρεῖς ἡμέρας, ὅπως θέσῃσι βρόχους διὰ τοὺς Σόκος, ἐπεὶ δὲ οὗτοι βεβαίως θὰ ἐπήρχοντο τὴν νύκτα πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν βανανῶν. Μὴ δυνάμενος ὅμως ἐγὼ νὰ παραμείνω ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἔλαβον ἀντὶ δλίγων καυρὶς ἐν ἀνδρικὸν και ἐν θῆλυ κρανίον. Τὰ κρανία ταῦτα καλῶς διατετηρημένα ἔφερα εἰς Ἀγγλίαν και ἐπέδειξα τῷ καθηγητῇ Huxley, οὗτος δὲ ἀπεφάνητο τὰ ἐξῆς περὶ αὐτῶν.

«Ἐκ τῶν δύο ἐπιδοθέντων μοι πρὸς ἐξέτασιν κρανίων, τὸ μὲν εἶνε ἀνδρὸς, πιθανῶς ὑπὸ τὰ 30 ἔτη ἡλικίας, τὸ δὲ γυναικὸς ὑπὲρ τὰ πενήκοντα. Τὸ ἀνδρικὸν κρανίον ἔχει πάντα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου τῶν Νιγριτῶν, μετὰ καταφανοὺς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ και ἀσυνήθους προγαθισμοῦ. Εἰς τὸ κρανίον τῆς γυναικὸς ἀξίον παρατηρήσεως εἶνε τὸ ἀσυνήθες πλάτος τῆς προσθίας ῥινικῆς ὅπως ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸ ὕψος, γεγονός ὑποδεικνύον, ὅτι οἱ ῥάθωνες ἐν ζωῇ θέλουσι κεῖσθαι ἀπώτερον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου κατὰ

τὰ πλάγια, και ὅτι τὸ ἀκροῖνιον θέλει εἶσθαι κατὰ τι πλατύτερον.»

»Εἰς ἀμφοτέρω τὰ κρανία ὁ πίναξ δεικνύει 75. Οὐδεὶς δὲ χαρακτηρ τῶν κρανίων τούτων δικαιολογεῖ τὴν γνώμην ὅτι τὰ πρόην ὄντα εἰς ἃ ταῦτα ἀνῆκον ζῶντα, διαφέρουσι κατὰ βαθμὸν τινα ἀξιοσημείωτον τοῦ συνήθους ἀφρικανοῦ νιγρίτου.»

Ὁ καθηγητὴς Huxley, προσθέτει ὁ Στάνλεϋ, μὲ ἐκπλήττει διὰ τῶν ἀνωτέρω, ἀποδεικνυομένου ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Καμπουντζῦ ἦσαν Καννίβαλοι, καθόσον τὸ ἡμισυ τοῦλάχιστον τῶν κρανίων, ἃ τινὰ εἶδον, ἔφερε τὰ ἴχνη πελέκως, κατενεχθέντος ἐπὶ τοῦ ἰνίου τῶν ζώντων θυμάτων.»

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ...

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΟΦΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ μειώσωμεν τὴν ὑπόληψιν τῆς τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ εἴπωμεν ὅτι οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον εἶνε ἀξία αὐτὴ νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐξ ἀπογραφικῶν τινων σημειώσεων καταχωρισθεισῶν ἐν τινι τῶν τελευταίων τευχῶν τῆς Βρετανικῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς Νέας Ὑόρκης διερχομένων καθ' ἐκάστην ἐπιστολῶν εἶνε κατὰ μέσον ὄρον 679,094, βάρους 448,183 λιτρῶν, και χρεῖζουσι πρὸς μεταφορὰν 1,429 ταχυδρομικῶν σάκκων. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ οὔτε αἱ ἐφημερίδες συμπεριλαμβάνονται, οὔτε αἱ ἐγκύκλιοι, οὔτε τὰ βιβλία οὔτε τέλος οὐδὲν ἐντυπον. Ὑπαλλήλους δὲ ἔχει 1,176, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διευθυντῶν τῶν διαφόρων γραφείων, και 429 γραμματοκομιστᾶς.

Τῶν γραφείων τοῦ ταχυδρομείου τῆς Νέας Ὑόρκης περιεργότατον εἶνε ἐκεῖνο, εἰς ὃ παρέμπονται αἱ δυσνόητον ἔχουσαι ἐπιγραφὴν ἐπιστολαί. Ἐκπλήσσειται τις βλέπων τὸ πλῆθος τῶν ἀνεπιγράφων ἐπιστολῶν, τῶν δυσαναγνώστων, τῶν ἀτελῶν και τῶν δυσνοήτων ἐπιγραφῶν. Ὑπάλληλός τις ὑπέβαλεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου τούτου ἐπιστολὴν ἐπιγεγραμμένην ἀπλῶς «Πρὸς τὴν μητέρα μου εἰς Νέαν Ὑόρκην». Αὐτὸς δὲ τὴν ἐνέκλεισεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ συρταρίῳ, ἔθλα ἐξαμηνίαν ὄλην κατέκειτο τεθαμμένη ἐν παχυτάτῳ κόνεως σρώματι. Ἡμέραν τινὰ τέλος προσέρχεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον γυνὴ τις προβεβηκυῖα και ἀναζητεῖ ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐνθυμηθεὶς δὲ τότε ὁ διευθυντὴς τὴν ἐπιγραφὴν «Πρὸς τὴν μητέρα μου», ἐρωτᾷ τὴν γυναῖκα και μανθάνει ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς κατόκει ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐξ ἧς ἐστέλλετο ἡ ἐπιστολή, και ὅτι περιμένει εἰδήσεις παρ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ χρόνου, ὅστις συναυτίζεται πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ γραμματοσήμου τετυπωμένην ἡμερομηνίαν τῆς

σπραγίδος τοῦ ταχυδρομείου. Ἐδῶκε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἀγωνιώσαν μητέρα, ἧς ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ χειρογράφου τοῦ υἱοῦ τῆς ὑπῆρξεν ἡ μόνη καὶ ἀρίστη ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἀπεπλανήθη, ἀλλ' ἔλλιμενίσθη τέλος εἰς τὸν πρὸς ἄν ὄρον. Διηγοῦνται δὲ καὶ τι περὶεργότερον, ὅτι δῆλα δὴ ἐπιστολὴ τις τεσσαρακονταετίαν ὄλην μείνασα ἐν τῷ ταχυδρομείῳ τῆς Βασιγκτῶνος, εὔρε τέλος τὸν πρὸς ἄν ἀπεστέλλετο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀποστέλλουσι ταχυδρομικῶς παραδοξοτάτας ἀποστολάς. Πρὸ τίνος αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανούς νὰποστέλλωσι ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ φίλους των δείγματα τοῦ φεβροῦ ἐντόμου τοῦ ἀφανίζοντος τὰ γεώμηλα, τῆς καλουμένης *Δορυφόρας* τοῦ Κολοράδου. Ἡμέραν τινὰ ὄφρις ἰσοβόλος τοῦ γένους τῶν λεγομένων Κοβράσων ἀποστελλόμενος εἰς Ἀμερικὴν ἐκ τίνος ἰνδικοῦ λιμένος, ἐξέφυγεν ἐκ τῆς θήκης ἐν ἣ ἦτο κεκλεισμένος καὶ ἐπλανήθη ἐν αὐτῷ τῷ ταχυδρομείῳ τῆς Νέας Ἰόρκης. Εὐνόητος ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων! Ἄλλοτε δὲ πάλιν σμήνος μελισσῶν εἰσβάλλει αἴφνης εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἢ φρονὸς τις κερασφόρος τῆς Καλλιφορνίας ἢ ἄλλο τι ἔντομον ἢ ἔρπετόν ἐπιβλαβὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Βεβαίως τῶν Ἀμερικανῶν μόνον ἴδιον εἶνε τὸ ἀποστέλλειν ταχυδρομικῶς ὄφεις καὶ φρονούς κερασφόρους.

N.

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

287.

Τὰς πρὸς λύσειν ζητήματός τινος πολλὰς διεξόδους, ἃς διαβλέπομεν, δὲν ἀνευρίσκει κυρίως τοῦ ἡμετέρου νοὸς ἡ γονιμότης, ἀλλὰ δι' ἔλλειψιν φώτων παραδεχόμεθα πᾶσαν τῆς φαντασίας ἡμῶν παράστασιν, μὴ δυνάμενοι εὐθύς ἐκ πρώτης ἀφετηρίας νὰ ἀνακαλύψωμεν τὴν πορείαν τὴν κρείττονα.

288.

Ἐπάρχουσι καὶ πράγματα καὶ νοσήματα, ἃ τὰ θεραπευτικὰ φάρμακα ἀγριαίνουσι, δοθέντα ἐν καιρῷ μὴ εὐθέτω. Μεγάλῃ δὲ ἀπαιτεῖται σοφία πρὸς γνῶσιν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ θεραπεία εἶναι ἐπικίνδυνος.

289.

Ἡ προσπεποιημένη ἀπλότης λεπτός τις εἶναι ἀπάτης τρόπος.

290.

Τῆς ψυχῆς ἡ διάθεσις εἶναι τοῦ νοῦ σφλερωτέρα.

291.

Καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ὡς οἱ καρποὶ τῆς γῆς, ἔχει τὰς ὥρας αὐτῆς.

292.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ἀνθρώπου ὅ,τι καὶ περὶ πολλῶν οἰκοδομῶν λέγει. Ἦτοι, καὶ τοῦ ἀνθρώπου αἱ διαθέσεις ἄλλας μὲν ὄφεις ἔχουσι χαροπὰς, ἄλλας δὲ λυπηράς.

293.

Ἡ μετριοπάθεια δὲν δύναται νὰ πολεμήσῃ οὐδὲ νὰ καταβάλλῃ τὴν φιλοδοξίαν, διότι οὐδέποτε αἱ δύο αὗται ἀντίτεχνοι συνοδοιποροῦσι. Καὶ μετριοπάθεια μὲν εἶναι ἡ μαλακία καὶ ὁ ὄκνος τῆς ψυχῆς, φιλοδοξία δὲ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ζέσις αὐτῆς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπάρχουσι ὀλιγώτεροι ἀχάριστοι ἄνθρωποι ἢ δυσηρεστημένοι, διότι ὑπάρχουσι καὶ ὀλιγώτεροι θέσεις ἢ θεσιθῆραι. Κενωθείσης θέσεώς τινος ἐπιστήμου, ὁ προθάλαμος τοῦ ὑπουργοῦ ἐφοιτᾷτο ὑπὸ ἀνδρῶν ἐπαιτούντων τὴν θέσιν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἔνδεκα τὸν ἀριθμόν.

— Θὰ καταστήσετε ἓνα ἄνθρωπον εὐτυχῆ, εἶπέ τις εἰς τὸν ὑπουργόν.

— Παντάσιν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπουργός, θὰ καταστήσω δέκα δυσηρεστημένους καὶ ἓνα ἀχάριστον.

*

**

— Βαγγέλη, ἐπήγες τὸ γράμμα εἰς τοῦ κυρίου Θωμᾶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἶνε τυφλός. Νὰ ἰδῆτε, ἤμουν ἐμπρός σου, εἰς τὸ γραφεῖόν σου, καὶ δύο φοραὶς με ἠρώτησε ποῦ τὸ ἔχω τὸ καπέλλο μου. Καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα, φαντασθῆτε, εἰς τὸ κεφάλι μου, τὸ ἐφοροῦσα».

*

**

Φιλόργυρός τις κυρία μεταχειρίζεται μικρότατα κηρία διὰ τὸν κηροστάτην τῆς ἀσειός τις, εὐρισκόμενος ἐσπέραν τινὰ παρ' αὐτῆς, τῆ εἶπε: Κυρία μου, ἀνάψατε παρακαλῶ καὶ ἄλλο κηρίον διὰ νὰ ἴδωμεν ποῦ εὐρίσκεται τὸ πρῶτον.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἐν τῇ φύσει οὐδεμία ὑπάρχει κυβερνωσα ὑλικὴ δύναμις, ἀλλὰ μόνος ὁ νοῦς πάντα τὰ ἄλλα εἶνε παθητικὰ καὶ ἀδρανῆ. Ἐν μὲν τοῖς ἀνθρωπίνους πράγμασιν ἡ δύναμις αὕτη καλεῖται γνώμη, ἐν δὲ τοῖς πολιτικαῖς καλεῖται γνώμη δημοσία· ὅστις ἂν γείνη κύριος τῆς δυνάμεως ταύτης, θὰ καθυποτάξῃ δι' αὐτῆς τὸν σάρκινον βραχίονα τῆς φυσικῆς ῥώμης, καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐκτελέσῃ ὅλους τοὺς σκοποὺς αὐ-